

בבית המשפט העליון

בש"פ 9132/17

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: צביקה זר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) במ"ת 14280-04-17 מיום 26.10.2017

תאריך הישיבה: י' בכסלו התשע"ח (28.11.2017)

בשם העורר: עו"ד נאוה דהאן; עו"ד ירון מידן; עו"ד יאיר תיבון

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו.

1. נגד העורר ונגד שני נאשמים נוספים (להלן ביחד: הנאשמים) הוגש בחודש אפריל 2017 כתב אישום המקיף מספר רב של אישומים שלפיהם הוא פרסם, יחד עם אותם נאשמים, פרסומים פוגעניים שיש בהם משום הטרדה מינית, פגיעה בפרטיות, העלבת עובדי ציבור, לשון הרע וזילות בית המשפט. כמו כן, מיוחסות לעורר בכתב האישום עבירות של קשירת קשר לפשע, עבירות מחשב, התחזות לאדם אחר ופרסומים מזיקים. על הרקע הרלוונטי לפרשה זו עמדתי בהחלטה אחרת לגבי נאשמת אחרת בפרשה זו (להלן: שם טוב; בש"פ 4105/17 שם טוב נ' מדינת ישראל (22.5.2017)) ובתמצית נאמר כי על פי כתב האישום זו קשרה קשר עם העורר (ונאשם נוסף שאינו מענייננו) לבצע עבירות פליליות שונות נגד גורמי רווחה, גורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט, ונגד אחרים (להלן: עובדי ציבור). במסגרת זאת, ביקשו הנאשמים –

על פי הנטען – להטריד ולפגוע בפרטיותם של עובדי ציבור שעסקו בעניינים שנוגעים להוצאת ילדים ממשמורת הוריהם ולסכסוכים על משמורת ילדים. בנוסף, במסגרת פעילותם פרסמו הנאשמים פרטים מזהים של קטינים מתוך הליכים חסויים, וזאת בכדי לחבל בהליכי אימוץ שלהם. כמו כן, פרסמו הנאשמים באינטרנט תכנים מכפישים ובוטים (חלקם מיניים) ביחס לעובדי ציבור וביחס למתלוננים נוספים; וכן פרטים אישיים של עובדי ציבור, ובהם כתובות מגורים, מספרי טלפון אישיים ופרטי חשבונות בנק.

הליך המעצר

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. נוכח קשיים שהתעוררו בהעברת חומר החקירה לידי הנאשמים, וכן בשל עיכוב בהסדרת נושא ייצוגם, הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לנאשמים התקיים בחודש יולי 2017 (לאחר שהוגשו טיעונים בכתב בנושא, על פי הסדר דיוני שקבע בית המשפט; ראו גם החלטת השופט י' דנציגר לעניין המשך מעצרו של העורר מבלי שהתקיים דיון בשאלת הראיות לכאורה, בש"פ 4410/17 זר נ' מדינת ישראל (21.6.2017)).

3. ביום 30.8.2017 קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לעורר. בית המשפט עמד על חלקו של העורר בכתב האישום, שבו מיוחסת לו בין היתר הקמת אתרים שבהם פורסמו חלק מן הפרסומים הפוגעניים ופרסום בצוותא של חלק מהתכנים נושא כתב האישום. נקבע כי לצורך השלב הדיוני המקדמי דנן – הוכח כי קיימות ראיות מוצקות למעורבותו של העורר בפרשה, ובפרט בנושא ניהול ושליטה באתרים ששימשו פלטפורמה לחלק מהפרסומים. במסקנה זו התבסס בית המשפט על ממצאים פורנזיים שלפיהם חלק גדול מהכניסות לאחד האתרים שבהם פורסמו התכנים, בהרשאת admin, נעשו ממחשבים השייכים לעורר וכן על כך שלזה האחרון הייתה גישה לסיסמאות כניסה לאתר. בית המשפט דחה את טענות העורר בדבר הקשר שלו לאתר ולפרסומים בו וקבע כי טענותיו ביחס לכך שהמעשים בוצעו על ידי שם טוב, כמו גם לעניין כמות הכניסות שנרשמה לאתר, תתבררנה בהליך העיקרי. לכך הוסף כי תכתובות בדואר אלקטרוני ששלחה שם טוב לעורר ותקצירי האזנות סתר לשיחות בין השניים תומכות בקשירת הקשר המיוחסת להם. בעניין זה נקבע כי אף שעל פי רוב אין תיעוד למענה מצד העורר לפניותיה של שם טוב, אין בכך כדי להחליש מהמשמעות הראייתית שיש לפניות אלו (שלפחות לאחת מהן תועדה תשובה מצד העורר). בצד האמור, דחה בית

המשפט את טענות המשיבה באשר לכך שאין מקום לשקול את שחרור העורר לחלופת מעצר, והורה על הכנת תסקיר שירות מבחן בעניינו.

4. בהתאם להחלטה אחרונה זו ביום 1.10.2017 הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר בעניינו של העורר ממנו עולה כי הוא בן 52, עורך דין במקצועו, שעבד כעצמאי עובר למעצרו. בתסקיר תוארה משפחתו הגרעינית של העורר, שמונה את הוריו ושלושה אחים, כולם בעלי משפחות, עובדים ומנהלים אורח חיים נורמטיבי. בתסקיר צוין כי העורר נעדר מעורבות קודמת עם החוק וכי זה לו מעצר ראשון, הכרוך במחיר קשה עבורו, בין היתר על רקע נסיבותיו האישיות. שירות המבחן הוסיף וציין כי לצד השלכות המעצר הישירות, פרסום הפרשה הביא לחשיפת התנהגותו כלפי בני משפחתו, לפגיעה בשמו כעורך דין ובפרנסתו. בהקשר זה נמסר כי לאחרונה התקיים דיון בלשכת עורכי הדין בו נשקלה האפשרות להתלות את רישיונו. לנוכח דברים אלה ואחרים שפורטו בתסקיר, מצא שירות המבחן כי ניכר תהליך של הפחתה בסיכון למעורבות חוזרת בקשר עם הנאשמים האחרים בהליך וכן לעיסוק בנושאים ובאמצעים נושא כתב האישום. התרשמותו של שירות המבחן הייתה כי העורר מכיר באופן מותאם בחומרה המיוחסת להליך הנוכחי ובמשמעותה של כל הפרה מצדו, כי הוא יהיה מסוגל לעמוד במגבלות שיוטלו עליו, וכי לא יפעל באופן שיחמיר את מצבו המשפטי או יפגע במפקחים המוצעים על ידו.

אשר למפקחים שהוצעו, שירות המבחן התרשם כי אלה (ההורים, האחים וגיסו של העורר) יציבים בתפקודם והיחסים ביניהם משקפים משפחה חמה ומלוכדת, המתמודדת מזה כמה חודשים עם המשבר שנוצר בעקבות ההליך. צוין כי אלה מכירים בחומרה של המעשים המיוחסים לעורר והם ערים לפגיעה שתגרום לשגרת חייהם כתוצאה מנשיאה בנטל הפיקוח, לרבות הרחקתו מגישה לאינטרנט ומהנאשמים האחרים. לבסוף צוין כי המפקחים שהוצעו הפגינו מחויבות מלאה למשימת הפיקוח ונוכח מעמדם כדמויות משמעותיות וקרובות לעורר אלה יוכלו להציב לו גבולות. על רקע כל האמור המליץ שירות המבחן כי העורר ישוחרר לחלופת מעצר בבית הוריו, בפיקוחם לסירוגין של אחד מ-6 המפקחים שהוצעו; כי תינתן לו האפשרות לצאת למשרדי בא כוחו בליווי מי מהמפקחים; וכי ייאסר עליו קשר ישיר או עקיף או הנאשמים האחרים בהליך. אשר לגישה לאינטרנט, הומלץ למנוע מצבי גישה לאתרים שיש להם נגיעה לנושאים הרלוונטיים לתיק הנוכחי וכן לאתרים שיש בהם "אפשרות לקשר עם הציבור". עוד המליץ שירות המבחן להטיל על העורר צו פיקוח מעצר למשך 6 חודשים כדי להמשיך ללוותו בהתמודדות עם משבר המעצר וההסתגלות לתנאי מעצר הבית.

5. לאחר שנשמעו טיעוני העורר והמשיבה לעניין אפשרות השחרור לחלופה קבע בית המשפט, בהחלטה מיום 26.10.2017, כי המסוכנות הנשקפת מהנאשמים היא גבוהה; כי קיים חשש כי לא ניתן יהיה למנוע פרסומים נוספים על ידם (תוך הסוואת מקורם), באם לא יהיו במעצר מאחורי סורג ובריח. בהחלטתו ציין בית המשפט כי מהתשתית הראייתית בתיק עולה כי הנאשמים פעלו יחדיו ושילבו כוחות למען פרסום הפרסומים המכפישים נושא כתב האישום, וכי אין מקום על כן לערוך הבחנה ביניהם. לאחר שעמד בהרחבה על קטעים מתוך כתב האישום ועל המאפיינים הייחודיים שבהם בוצעו העבירות המיוחסות לנאשמים במרחב הווירטואלי, הגיע בית המשפט למסקנה כי הנאשמים ערכו שימוש פסול בתפוצה הרחבה המתאפשרת ברשת האינטרנט וכי רמת המסוכנות הנשקפת מהם נוכח כל אלה – גבוהה. בהתייחס לעורר, לאחר שעמד על פרטי תסקיר המעצר בעניינו, קבע בית המשפט כי לא התקיימו התנאים לשחרורו לחלופה, והורה על מעצרו עד תום ההליכים.

טענות הצדדים

6. מכאן הערר שלפניי, שמלכתחילה נסב הן על ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה התומכות במיוחס לעורר בכתב האישום, הן על ההחלטה שלא לשחררו לחלופת מעצר (וראו גם החלטתי בכש"פ 7253/17 זר נ' מדינת ישראל (19.9.2017) בהתייחס למתכונת הדיון). לאחר שיח ושיג במהלך הדיון שהתקיים לפניי, הודיעה באת כוח העורר כי לא יעמוד על הדיון בשאלת הראיות לכאורה, בסייגים שפורטו בפרוטוקול הדיון. לטענת העורר, לא היה מקום כי בית משפט יסטה מההמלצות החיוביות של שירות המבחן, המבוססות על ניתוח נסיבותיו הפרטניות והתרשמות בלתי אמצעית מהמפקחים שהוצעו. לדבריו, יש להתחשב בכך שהוא מצוי במעצר מזה כ-8 חודשים, בין היתר נוכח העיכובים במסירת מלוא חומרי החקירה לבאי כוחו; ובכך שההליך העיקרי, שחובק עשרות אישומים, צפוי להימשך זמן רב. העורר מוסיף וטוען כי לא קמה בעניינו עילת מעצר מכוח חזקת מסוכנות הקבועה בדין, וכי קביעת בית המשפט בנושא זה, כמו גם ביחס לחשש משיבוש הליכי המשפט אינה מבוססת. בפרט בנושא המסוכנות שיוחסה לעורר, נטען כי העבירות המתוארות בכתב האישום מתמצות בביטויים – בוטים וגסים ככל שיהיו – אשר אינם מעידים על מסוכנות גבוהה מצד העורר, וגם האכסניה שבה פורסמו, באתרי אינטרנט, לא צריכה להיזקף לחובתו משאין במקרה דנא חשש לשימוש בפלטפורמה זו לשם ביצוע עבירות חמורות כעבירות מין או עבירות כלכליות. עוד נטען כי היה מקום להתחשב בחלקו הקטן באופן יחסי של העורר במעשים שתוארו בכתב האישום ובפרט בכך שלא מיוחסות לו עבירות של סחיטה

באיומים או מרמה. על רקע מכלול שיקולים אלה, ובמיוחד בהסתמך על הממצאים החיוביים של תסקיר שירות המבחן בעניינו, טוען העורר כי יש להורות על שחרורו בפיקוח, בלא שיידרש מעצר בית.

7. בדיון שלפניי טענה המשיבה כי יש להותיר את החלטת בית משפט קמא על כנה, מן הטעמים שצוינו בה. המשיבה ערה לכך שלא חלה בעניינו חזקת מסוכנות סטטוטורית אך לטענתה – בנסיבות המקרה הקונקרטיות – נשקפת מסוכנות מהעורר, בין היתר נוכח זמינות האמצעים הטכנולוגיים המאפשרים לו לשוב ולבצע את העבירות במסגרת חלופת מעצר, גם אם תחת תנאים מגבילים. המשיבה מדגישה כי אין לפנינו מקרה של אמירה בודדת, כי אם מסכת איומים אינטנסיביים, שפורסמו באינטרנט, ושכתוצאה מהם נפגעו מאות מתלוננים. לדברי המשיבה, בצדק לא התייחס בית המשפט בנפרד לכל אחד מהנאשמים ובפרט לגבי העורר – כי לזה חלק דומיננטי במעשים נושא כתב האישום. עוד נטען כי תסקיר שירות המבחן בעניינו לוקה בחסר – הן משום שהעורר הסתיר מידע בדבר הליך פלילי שנוהל בעניינו בארצות הברית בשנת 1997, הן בשל כך שלא ניתן משקל מספק – כך הטענה – ליכולות הטכנולוגיות ולתחכום המיוחסים לעורר, שיש בהם כדי להעלות חשש משמעותי להישנות המעשים (ובעניין אחרון זה הוגש לבית המשפט המחוזי (ובהמשך גם לעיוני) מידע מודיעיני מטעם שירות בתי הסוהר; להלן: המידע המודיעיני). אשר למפקחים נטען כי לאחד מהם יש עבר פלילי, וכי מכל מקום – נוכח נסיבות ביצוע העבירות בעניינו, שמתאפיינות בהתנהגות "חסרת מעצורים", חלופת מעצר לא תסכון.

8. במענה לטענות אלו, טענה באת כוח העורר, בין היתר, כי החשש להישנות ביצוע המעשים נושא כתב האישום אינו מבוסס, גם בנתון למידע המודיעיני שהוצג; כי לא ניתן ללמוד מהליך שהתקיים בארצות הברית לפני 20 שנים לעניין ההליך הנוכחי; וכי הרישום הפלילי שהוגש ביחס לאחד המפקחים – זניח וממילא התיישן.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בערר ובצירופותיו, והאזנתי לטענות הצדדים בדיון שלפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל באופן חלקי, כמפורט להלן, וכי יש לקבל בנסיבות המקרה את המלצתו של שירות המבחן. בערר שלפניי משיג העורר, כאמור, על קביעת בית המשפט כי קיימת עילת מעצר בעניינו, בטענה כי לא נשקפת מסוכנות מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וכי אין יסוד לטענה כי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט מצדו. משאלה הם פני הדברים, כך הטענה, לא קמה עילה למעצרו על פי

סעיף 21(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). בעניין זה קבע בית המשפט המחוזי כי הפרסומים הפוגעניים והאכזריים המיוחסים לנאשמים הביאו לפגיעה ממשית, אמיתית וכואבת במי שאליו הם מוענו ולכן – למרות שעסקינן בביטויים מילוליים – באלה טמונה מסוכנות גבוהה. נקבע כי הפצת התכנים הקשים באמצעות האינטרנט, שיש לה – מטבע הדברים – קהל רב, לצד התחכום שנקטו הנאשמים בהסוואת מקור הפרסומים מצביעים על כך שלא ניתן יהיה לאיין את מסוכנותם ולמנוע הישנות הפרסומים מצדם ללא מעצר מאחורי סורג ובריה.

10. הגם שבנסיבות החריגות שלפנינו – המפורטות להלן – אינני רואה לשנות מן המסקנה שלפיה ניתן לקבוע קיומה של עילת מעצר שעניינה מסוכנותו של העורר, יש לזכור כי העבירות המיוחסות לעורר אינן מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית על פי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים. ענייננו אפוא בשאלה אם עניינו של העורר בא בגדרי החלופה האחרת לקביעת מסוכנות, הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק זה, שלפיו ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים אם "קיים יסוד סביר לחשש שהנאשם יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור, או את בטחון המדינה". בבש"פ 5572/12 שרלו נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.7.2012) (להלן: עניין שרלו), עמד השופט נ' הנדל על חלופות אלו המוסדרות בחוק המעצרים, לצורך קביעת מסוכנותו של נאשם:

"הסדר זה פועל לשני כיוונים. האחד – שהחזקה ניתנת לסתירה. האחר – אף אם העבירה אינה מופיעה ברשימת העבירות המקימות חזקת מסוכנות, ייתכן כי נסיבות המקרה עודן מלמדות על מסוכנות מצידו של הנאשם. ועדיין, אין דין אחד לכל העבירות. יש כאלה הזוכות, כשלעצמן, ביצירת חזקה. יש כאלה שלא. השתייכות לכל אחת מהקטגוריות איננה נתון גמיש אלא קריאת כיוון שביצע המחוקק לבית המשפט העושה את מלאכתו בתחום רגיש זה. בכך אמר המחוקק את דברו, ומכך אין להתעלם. הבחנה זו תשפיע על קיומה של חזקה אם לאו ואף על עצמת עילת המעצר. לצד זאת גישת המעצר הינה אינדיבידואלית ויש לבחון את העצמה גם על רקע הנסיבות הפרטניות של המקרה הנדון. לתפיסתי, אין מקום להרחיב את חזקת המסוכנות גם לעבירות שאינן מופיעות בסעיף 21(א)(1)(ג). לא בכדי נקבעה הרשימה. חזקה על המחוקק ששקל מתי יש לקבוע חזקה, ולא מצא הוא לנכון לתקן את הרשימה כפי שהיא נקבעה [...] בל נשכח כי בבסיס ההליך הפלילי עומד עניינו של הנאשם הקונקרטי. לא לחינם נוקט סעיף 21(א)(1)(ב) בלשון 'הנאשם' ולא בלשון 'העבירה'. זוהי דרך המלך בבוא

בית המשפט להחליט בבקשה למעצר עד תום ההליכים"
(ההדגשות הוספו – ע' פ').

11. לפיכך, בבואנו לקבוע אם קמה בעניינו של העורר עילת מסוכנות יש לבחון את נסיבות המקרה הפרטניות ואת העבירות המיוחסות לו, ובכלל זאת יש ליתן משקל גם לכך שאלו האחרונות אינן נמנות עם העבירות המקימות חזקת מסוכנות על פי הוראות חוק המעצרים. על כך עמדה השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש במקרה שבו יוחסו לנאשמים עבירות רכוש (שלא מקימות חזקת מסוכנות על פי הדין): "ניתן לקבוע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור. לפיכך, אין לשלול קיומה של עילת מעצר בכל מקרה של עבירות המבוצעות נגד הרכוש, ויש לבחון את מכלול הנסיבות כדי לקבוע אם נתקיימה עילת מעצר, היינו – לבחון אם נשקף מהעבריין אשר לו מיוחסת העבירה סיכון לביטחון במשמעותו האמורה" (בש"פ 5431/98 פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 268, 272 (1998)). דברים אלה, יושמו על ידי בית משפט זה בהקשרים אחרים (ראו למשל בש"פ 4720/15 בן משה נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (28.7.2015); בש"פ 8082/12 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (23.12.2012); בש"פ 9703/07 מדינת ישראל נ' פלוני, עמ' 11-12 (22.11.2007)) והם רלוונטיים גם למקרה שלפנינו.

12. כפי שמדגיש העורר, האישומים בעניינו מתמקדים בעיקר בביטויים – המעוררים הסתייגות חריפה ושאת נפש – אולם לא מיוחסות לו עבירות של אימים או מרמה. לפיכך, להשקפתי, לא בנקל ייקבע כי בסוג מעין זה של עבירות נשקפת מסוכנות המצדיקה מעצרו של נאשם עד תום ההליכים וקביעה זו ראוי שתישמר לנסיבות חריגות וקיצוניות במיוחד. בענייננו, סבורני כי אופי הביטויים המתוארים בכתב האישום, ובהם ביטויים מבזים ואכזריים ביותר, שחלקם מהווים הטרדה מינית וחלקם פגיעה בפרטיות, נושא חומרה יוצאת דופן (השוו לדבריו של השופט נ' סולברג לגבי הפרשה שלפנינו, בשלב דיוני אחר, בש"פ 1999/17 שם טוב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (3.3.2017): "פגיעה בשמו הטוב של אדם ובפרטיותו הריהי כואבת עד מאד – מרה כלענה, חדה כחרב – לא אחת יותר מאשר פגיעה פיזית, והיא מסוגלת לזעזע את עולמו של כל אדם"). לכך יש להוסיף, כי בגין חלק מהביטויים מיוחסת לעורר גם הפרה של האיסור על פרסומים מזיקים של קטינים (לפי סעיף 24 לחוק הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960). מאפיינים ייחודיים אלה של הביטויים נושא כתב האישום, לצד היקפם הרחב והנפגעים הרבים מהם, מביאים למסקנה כי המקרה דנא מתאפיין

באותן נסיבות יוצאות דופן המצדיקות קביעה כי קיימת עילת מעצר בדמות מסוכנות. דברים אלה אמורים בהתייחס לפרסומים שיוחסו לעורר, הגם שהיקפם מצומצם מזה המיוחס לשם טוב, ובעניין זה נתתי גם משקל לכך שהעורר פעל, על פי הנטען, באופן שיטתי תוך ניסיון להסוות את מקור הפרסומים. על רקע דברים אלה לא ראיתי – כמובהר לעיל – להתערב בקביעה כי נשקפת מסוכנות מהעורר. ברם, להשקפתי, סוג העבירות המיוחסות לו, לצד שיקולים אחרים הצריכים לענייננו, ובהם העדר עבר פלילי לחובת העורר (ולעניין זה אני סבור כי יש לתת משקל ניכר להליך שהתקיים בענייניו בארצות הברית, לפני שנים רבות, מה גם שלא הובאו ראיות לעניין זה); והעדר אינדיקציות מבוססות – למצער בשלב זה – לחשש משיבוש הליכי המשפט או להישנות המעשים, מביאים למסקנה כי עוצמתה של עילת המעצר בענייננו – פחותה היא (וראו עניין שרלו, פסקה 4; בש"פ 7943/12 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 ((28.11.2012)).

13. בשם לב לדברים אלה, נפנה לבחון אם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור העורר לחלופה, כמצוות סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים. בית המשפט המחוזי השיב לשאלה זו בשלילה וקבע כי אין בחלופת המעצר שהוצעה בענייניו של העורר כדי לאיין את מסוכנותו, חרף המלצת שירות המבחן. דעתי שונה. כפי שציינתי מעלה, תסקיר שירות המבחן עמד בהרחבה על הגורמים השונים – ובראשם חווית המעצר הממושכת – שהפחיתו להערכתו את הסיכון הנשקף מהעורר. ההתרשמות של שירות המבחן הייתה אפוא כי העורר מודע למשמעויות שתהיינה להפרות תנאי השחרור מצדו, וכי הסיכון כי זה יחזור לקשר עם הנאשמים האחרים בפרשה או לעיסוק בנושאים הנכללים בכתב האישום הופחת. אני סבור כי היה מקום לתת לדברים אלה משקל רב יותר בהחלטת בית המשפט המחוזי. זאת, במיוחד נוכח המסקנות החיוביות שפורטו בתסקיר שירות המבחן לגבי המפקחים המוצעים, שנמצאו מתאימים ומחויבים למשימת הפיקוח. בהחלטת בית המשפט אין נימוק מספק להחלטה לסטות ממסקנות שירות המבחן, והיא אינה מתבססת על ניתוח של נסיבותיו הפרטניות של העורר או על התרשמות שונה מהמפקחים.

14. לפיכך, נוכח מכלול השיקולים שעליהם עמדת, אני סבור כי יש לקבל את הערר באופן חלקי ולהורות על שחרורו של העורר למעצר בית בבית הוריו, כפי שהמליץ שירות המבחן. המפקחים יקפידו על כך שתימנע מהעורר גישה לאינטרנט, למעט גישה למאגרי מידע משפטיים (לצורך הכנת הגנתו), וכי העורר יימנע מקשר עם הנאשמים האחרים. כמו כן, ניתן בזה צו פיקוח מעצר למשך 6 חודשים. העורר יוכל לצאת למשרדי באת כוחו לצורך הכנת הגנתו בליווי אחד המפקחים. פקודת השחרור

תינתן בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בכפוף להפקדת סכום של 15,000 ש"ח במזומן, ערבות צד ג' בסך 30,000 ש"ח, ולכך שכל אחד מהמפקחים יפקיד ערבות צד ג' בסך של 10,000 ש"ח, על מנת להבטיח קיומם של תנאי השחרור בערובה.

הערר מתקבל אפוא כאמור בפסקה 14 לעיל.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ח (29.11.2017).

ש ו פ ט